

L'abric que va atrapar el Rodric

«Per a la Raquel, la meva gran amiga i millor companya, que em regala dies com el d'aquesta història.»

P. S. B.

«A la María Claveria, amiga, *coach* i facilitadora de somnis.»

R. G. C.

L'abric que va atrapar el Rodric

Títol original: El abrigo que atrapó a Rodrigo

Primera edició: Març 2017

ISBN: 978-84-943188-4-9

Dipòsit legal: M-31040-2015

Direcció editorial: Delia López

Disseny i maquetació: Regina G. Cribeiro

Traducció: Nuria Durán Romero

© Pilar Serrano Burgos, 2017
dels textos

© Regina G. Cribeiro, 2017
de les il·lustracions

© Ediciones Idampa, 2017
de l'edició en català

Ediciones **IDAMPA SL**

Apdo Correos 188

28660 Boadilla del Monte, Madrid, España

www.edicionesidampa.com

e-mail: info@edicionesidampa.com

Imprès a Safekat

«Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Dirigeixi's a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessita fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 27 2 04 45)».

L'abric que va atrapar el Rodric

Pilar Serrano Burgos
Il·lustració: Regina G. Cribeiro

Encara que pugui semblar estrany,
al Rodric no li agradava gens anar a
comprar amb els seus pares ..., bé, ni
amb els seus pares ni amb ningú.

Quan la fi de cada estació era a prop,
el Rodric es posava a tremolar, doncs
significava que tocava sortir a comprar
roba nova.

Calendari

I un dissabte, just amb l'arribada de la tardor, la seva mare el va despertar amb un petó de bon dia i un gran somriure. Havia arribat el que era inevitable:

–En menys d'una hora sortim a comprar –li va dir molt contenta, mentre ell encara intentava desenganxar les parpelles.

Només tres hores després ...

Sabates, mitjons, roba interior,
pantalons, camises, jerseis, xandalls...
El Rodric estava esgotat, escales amunt,
escales avall, planta de dones, d'homes,
de nens, d'esports, de sabates... Allò no
s'acabava mai.

I en mig de la seva
desesperació,
divuit abrics
més tard,
va escoltar
clarament com
la seva mare li
deia al seu pare:

–Haurem d'anar a un altre centre comercial a buscar un abric per al nen, que els d'aquí no m'acaven de convèncer.

En aquell moment va entrar en còlera:

–Nooooo!!, no vull mirar res més,
vull marxar a casa!! Vull anar al parc,
jugar amb les meves joguines o veure
una pel·lícula, no ho
suporto més!

Els seus pares, morts de vergonya, se'l miraven atònits, com la resta dels clients i venedors que estaven allà, uns xiuxiuejaven en veure'l i d'altres directament manifestaven la seva opinió en veu alta. I malgrat intentar fer-li entrar en raó, no ho van aconseguir així que van agafar les bosses i malhumorats van tornar cap a casa, advertint al Rodric que passaria tot l'hivern amb l'abric del curs anterior, per no voler comprar-ne un de nou.

